

» Τούτῃ παιδας μέχρι ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τὸ πα-
 » ράπαν οἶνον μὴ γεύεσθαι· οὐ γὰρ χρὴ πῦρ
 » ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν· οἶνον δὲ μέτριον ὀχετεύεσθαι
 » μέχρι τριάκοντα ἐτῶν, μέθης δὲ καὶ πολυυνίας τὸ
 » παράπαν τὸν νέον ἀπείχεσθαι. Τετταράκοντα δὲ ἐ-
 » πιθαινάντα ἐτῶν, ἐν τοῖς συσσιτίοις· εὐωχθέντα.
 » καλεῖν τοὺς τε ἄλλους Θεοὺς καὶ δὴ Διόνυσον πα-
 » ρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν τελετὴν ἅμα καὶ
 » παιδεῖν, ἣν τοῖς ἀνθρώποις, ἐπικούρου τῆς τοῦ
 » γήρως αὐστηρότητος ἐδώρησάτο τὸν οἶνον φάρμα-
 » κον, ὥστε ἀνηξάν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γί-
 » νεσθαι. » Ἐνθυμήτην, εἶπε τότε ὁ Ἀρχιλόχος ἀ-
 » σιεύοντι, τὸ ὅποιον εἶχον ἀκούσει ἀπὸ τινος φίλου μου
 εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ συμβᾶν λέγοντα.

[κατόπιν],

Ὁ Ἀρχιμήδης εἶπέ ποτε, δός μοι πᾶ σφ, καὶ τὰν
 γὰρ κινήσω. Περιεργός τις δὲ μαθηματικός ὑπελόγι-
 σεν ὅτι εἰν ἐδίδετο εἰς αὐτὸν τὸν μέγαν μηχανισμόν ἐκ-
 τὸς τοῦ κέντρου, τῆς γῆς, καὶ μακρὰν τούτου 3,000
 λεύγας ὑποστήριγμα τι καὶ 200 λιτρῶν ἀντίζυγιον,
 διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του εἰς χρεῖαν μοῦρου
 6,000,000,000,000,000,000,000,000, λευγῶν μή-
 κους, τὸ δὲ ἄκρον τοῦ μεγάλου βραχίονος τοῦ μοῦρου
 ἔπρεπε νὰ ἔλῃ ταχύτητα σφαίρας κανονίου, διὰ νὰ δι-
 νῇ ὡς ἀνακινήτῃ ἐν μόνον δακτυλὸν τὴν γῆν εἰς δι-
 στήμα 27,000,000,000,000, ἐτῶν.

Τὸν πρῶτον αἰῶνα Μ. Χ. ὑπάρχον 500,000 Χρι-
 στιανῶν, τὸν δὲ δεύτερον ἐπληθύνθησαν εἰς 2,000,000·
 τὸν δὲ τρίτον εἰς 5,000,000· τὸν δὲ τέτατον εἰς
 10,000,000· τὸν δὲ πέμπτον εἰς 15,000,000· τὸν
 δὲ ἕκτον εἰς 20· ἑκατομμύρια· τὸν δὲ ἕβδομον εἰς 25·
 τὸν δὲ ὄγδοον εἰς 30· τὸν δὲ ἑννατον 40· τὸν δὲ δέ-
 κατον εἰς 50· τὸν δὲ ἐνδέκατον εἰς 70· τὸν δὲ δω-
 δέκατον εἰς 80· τὸν δὲ δέκατον τρίτον εἰς 85· τὸν
 δὲ δέκατον τέτατον εἰς 90· τὸν δὲ δέκατον πέμπτον
 εἰς 100· τὸν δὲ δέκατον ἕκτον εἰς 125· τὸν δὲ δέκα-
 τον ἕβδομον εἰς 185· τὸν δὲ δέκατον ὄγδοον εἰς 250·
 τέλος δὲ κατὰ τὸν δέκατον ἑννατον αἰῶνα ὑπολογίζουσι
 260 ἕως 280 ἑκατομμύρια Χριστιανῶν.

Νεάπολις ἢ ἐν Ἰωρδ.

Ὁμώνυμα τινούται πόλεις ἦσαν πολλαὶ τὸ πάλαι. Ὁ
 Ἡρόδοτος ἀναφέρει Νεάπολιν ἐν Πιλλήνῃ, χερσονήσῳ
 τῆς Μακεδονίας, πλησίον τῆς Ἀφύρως πόλεως· ἐπὶ τοῦ
 Τερωναίου κόλπου. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ἄλλαν Νεάπο-
 λιν τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σερρικινικοῦ κόλπου, ἔχου-
 σαν λιμένα, περὶ τὴν νῦν Καβάλαν, τὴν πατρίδα τοῦ

πρώην τῆς Αἰγύπτου ἀντιβασιλέως Μεγμεταλῆ. Ὁ Πλί-
 νιος σημειώνει καὶ ἐν Καρία Νεάπολιν τινα πλησίον τῆς
 νήσου καὶ πόλεως Καρυάνδρων, οὐ μακρὰν τῆς Μύνδου
 καὶ Παλαιμύνδου. Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Πολύβιος καὶ ἄλλοι
 συγγραφεῖς ἀνέφερον τὴν μέχρι νῦν σώζουσαν τὴν παλαιὴν
 ἑλληνικὴν ὄνομα, Νεάπολιν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλ-
 λάδος, πόλιν ἀποικόν τῶν Κυμαίων, λεγομένην πρότε-
 ρον Παρθενόπιν. Νεάπολις ὑπῆρχε καὶ ἐπὶ τῆς νήσου
 Σαρδηνίας, καὶ ἐν Κολχίδι καὶ ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐν
 Καρχηδονίᾳ τῆς Λιβύης, καὶ ἡ Ἀσπίς, τὸ πλησιέστερον
 πρὸς Σικελίαν ἐμπορεῖον τῶν Καρχηδονίων. Ἡ δὲ ὑπὸ
 Ἡροδότου ἀναφερομένη Νεάπολις τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θη-
 βαίδος, ἢ αὕτῃ λεγομένη ἐτι Καινήπολις κατὰ τὸν Πτο-
 λεμαῖον, σώζει ὅπως ὁδηγοῦται παρεφθαρμένον τὸ παλαιὸν
 ὄνομα, ὀνομαζομένη Καινέ. Νεάπολις κατὰ τὸν Πολύ-
 βιον ἐλέγετο καὶ μέρος τῆς πόλεως Συρακουσῶν ἐν Σι-
 κελίᾳ, λεγόμενον πρότερον Τερμενίτης. Νεάπολιν ἢ Νεό-
 πολιν λέγουσι καὶ σήμερον πολλοὶ κοινοβλήται τὸ δυ-
 τικὸν τῶν Ἀθηνῶν πρᾶστειον, εἰς τὸ ὅποιον ὤφειλον
 οἱ ἀρχαιολογούντες Ἀθηναῖοι νὰ δώσωσιν ἢ τὸ παλαιὸν
 ὄνομα, ἐὰν ὑπάρχῃ, ἢ ἄλλοτι παράγωγον ἐκ τῶν γνω-
 στῶν ὀνομάτων τῆς παλαιᾶς τῶν Ἀθηνῶν χωρογραφίας
 ὥς, φερέειπεν, ἡδυνάτο νὰ ὀνομαζώσιν· Ἰλισσίαν τὸ
 ἀρκτικὸν τῆς πόλεως πρᾶστειον ὅπισθεν τῶν Ἀνακτώ-
 ρων, ἀπὸ τοῦ παραβρέοντος ποταμοῦ Ἰλιστοῦ.

Τὴν δὲ τῆς Ἰωνίας Νεάπολιν, περὶ ἧς ποιούμεν τὸν
 λόγον ἐνταῦθα, σημειώνει ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς ὁ Στράβων
 λέγων αὐτολεξεῖ ταῦτα· Εἴτα [μετὰ τὸ Πανιώνιον,
 τὸ νῦν Ζαγγλὶ ἔσθθεν τῆς Μυκάλης], Νεάπολις, ἢ
 πρότερον ἦν Ἐφεισίον, νῦν δὲ Σαμίον, διαλλαξά-
 μένων πρὸς τὸ Μαραθῆσιον, τὸ ἑγγυτέρω πρὸς τὸ
 ὑποτέρω. Κατὰ τὴν ἐκφράσιν ταύτην τοῦ Γεωγράφου, ἂν
 ἀποδειχθῇ ὅτι Μαραθῆσιον εἶναι τὸ νῦν τειχισμένον νη-
 σίδιον, ὀνομασθὲν πιθανῶς ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, ὥς καὶ τὸ
 Μαραθονήσιον (ἢ τῶν παλαιῶν Κρανῆ) τοῦ Λακωνικ-
 οῦ κόλπου, ἔπεται, ὅτι τὸ νῦν λεγόμενον Ὀθωμανιστὶ
 Κουσαδάσι, ταύτέστι πτηνὸν νησίδιον, κληθὲν οὕτω πι-
 θανῶς ἀπὸ τῶν αὐτῶν νεωμένων τὰ ἄγρια μάρθα
 πτηνῶν), εἶναι τὸ Μαραθῆσιον τῶν παλαιῶν (ὥς ὑ-
 πέθεσαν καὶ τοῦτο τινές), καὶ ὅτι Νεάπολις κατὰ τὴν
 γνώμην τῶν πλεονέκων καὶ τῶν δοκιμωτέρων ἀρχαιολό-
 γων· μέχρις οὗ ἡ αὐτοψία τῶν τόπων καὶ νεώτεραι
 ἱστοὶ ἀνακολύφει· μᾶς πείσῃσι περὶ τοῦ ἀληθοῦς πα-
 λαιοῦ τῆς πόλεως ταύτης ὀνόματος, προτιμώμεν καὶ
 ἡμεῖς νὰ ὀνομαζώμεν αὐτὴν κατὰ τοὺς πολλοὺς Νεάπο-
 λιν, ὄνομα ἐκφράζον ὅπως ὁδηγοῦται καὶ τὴν σημασίαν
 τοῦ Ἰταλικοῦ ὀνόματος Σκάλα-Νόβα, δι' οὗ οἱ Βενετὶ
 ἐμπορευόμενοι πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων εἰς τὴν
 παράλια μετέφεραν ἱσως τὸ ἑλληνικὸν τοῦ τόπου ὀ-
 νομα, ἐὰν ἡ πόλις αὕτη δὴν ἴναι παντάπασιν κτίσμα
 τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἡ Νεάπολις, περὶ ἧς ὁ λόγος, περιέχει σήμερον μί-
 λις 400 οἰκονομίας χριστιανῶν ὀρθοδόξων, 20 δὲ
 Ἀρμενίων καὶ 15 Ἑβραίων. Οἱ Ὀθωμανοὶ αὐτοῦ εἶναι
 σχεδὸν τριπλάσιοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ὅντες οἱ πλείονες
 ἀποικαὶ ἐκ Πελοποννήσου καὶ λαλοῦντες κατ' οἶκον τὴν
 γραικικὴν διάλεκτον. Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἦσαν αὐτοῦ
 περισσότεροι χριστιανοὶ, παθόντες πολλὰ δεινὰ ἐκ τῶν
 τότε περιστάσεων καὶ διὰ οὗτο ἐν μέρει συνοικισθέντες

εις διαφόρους άλλους τύπους. Αριθμούνται ὑπὲρ τῶς πεντακοσίους οἱ φονευθέντες κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Οἱ Νεαπολίται τῆς Ἰωνίας ἔχουσι νῦν τὸ ἐμπόριον τοῦ Ἐφεσίου κόλπου, τὸ ὁποῖον ἐπλούτισε καὶ ἐφήμισεν ἄλλοτε ποτὲ τοὺς σοφοὺς Ἐφεσίους καὶ Σαμίους. Τὸ ἐμπόριον τοῦτο προχωρεῖ ἐκ νέου εἰς ἀκμὴν τινα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ ἀγαθοὶ Νεαπολίται δὲν θέλουν ὠφεληθῆ, ὅσον ἦτο δίκαιον καὶ ἀναγκαῖον, ἀνευ παιδείας καὶ ἐπιμελοῦς περιποιήσεως τῶν κοινῶν. Οἱ Νεαπολίται ἔχουσιν πρῶτον μίαν ἑκκλησίαν, καλὴν μὲν, ἀλλὰ μὴ εὐπρεπισμένην μηδὲ διοικουμένην δεόντως. Τὴν αὐτὴν ἀμέλειαν δεκνύουσι κατὰ τὴν κοινὴν φήμην καὶ περὶ τῶν ἀναγκαίων Σχολείων. Παρδναγωγεῖν εἰσέτι δὲν ἐσύστησαν οὔτε τὴν ἀναγκαίαν βιβλιοθήκην εἰς τὸ Φιλολογικὸν Σχολεῖον. Τὸ δὲ ἀλληλοδιδασκικὸν περιέχει μολὶς ἐκατὸν μαθητάς.

Οἱ Νεαπολίται ὄντες τρόπον τινὰ διάδοχοι τῆς εὐδοξίας τῶν παλαιῶν Ἐφεσίων, καὶ ἔχοντες μέγα συμφέρον ἀπὸ τὸν φωτισμὸν καὶ πάσαν πρόδον τῆς ἀξιολόγου ταύτης κοινότητος, ἀρμόζει ὅχι μόνον νὰ ἐπιμεληθῶσι τὰ Σχολεῖα τῶν καὶ οἷαν ἄλλην βελτίωσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἢ καταστημάτων, ἐν οἷς καὶ τὸ ὑπάρχον νοσοκομεῖον τοῦ τόπου, ἀλλὰ καιρὸς ν' ἀναστήσῃ καὶ αὐτοὶ μικρὰν Δέσχην, τοσοῦτον χρησίμους εἰς τὰς ἐμπορικὰς αὐτῶν ἐπιχειρήσεις καὶ σχέσεις. Καιρὸς πλέον νὰ μᾶς δεῖξῃ καὶ οἱ Νεοὶ Ἐφεσίοι, ὅτι ζῶσι καὶ αἰσθάνονται τὴν καταγωγὴν τῶν.

Ν.

[Ἀμάλθ. ἀριθ. 618.]

ἈΝΔΡΕΟΥ ΜΟΥΣΤΟΞΙΑΟΥ

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς παρούσης Ἑλληνικῆς γλώσσης κτλ.

[Συνεχεῖα ἀρ. 7]

Ἡ ταυτότης αὕτη τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων λέξεων εἶναι τοιούτη, ὥστε οὔτε ἡ ἰδίᾳ ἰσχὺς τῆς θρησκείας ἡδυνήθη νὰ ἀποσβέσῃ τινὰ ἀποδιδόμενα εἰς ἄλλοτρίους θεότητας καὶ ἐθνικὰς λατρείας. Ὁ λαὸς λέγει ἄχρι τοῦδε « ὁ Χάρων, ἤρπασε τὸν τεθνηκότα (κβ'). Αἱ Νηρηίδες περιπλανῶνται εἰς τοὺς ἀγρούς. Αἱ Μοῖραι ἐπιτηροῦσι τὴν ἀνθρώπινον τύχην (κγ'). Θεωρῶν τι ἐρ-

(κβ') Καὶ προσωποποιῶν ὁ σημερινὸς Ἕλλην τὰ φανταζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου λέγει, ὁ χάρων ἐθέρισε τὸ ἄγouro παιδί μου, παραβάλε τὰ δημόδη ἄσματα, πόσας ποιητικὰς τοιαύτας ἐκφράσεις ἔχουσι, συγκρίνων αὐτὰ πρὸς τοὺς νεκρικοὺς καὶ ἐταιρικοὺς διολόγους ὑπὸ Λουκιανῷ Δ. ε. Η. κτλ.

(κγ') Τὰς Νηρηίδας δεῖξάξει ὁ κοινὸς τῆς Ἑλλάδος λαὸς ὡς βλαπτικὰς τῶν περιφερομένων εἰς τὰ δάση λίμνας, ποταμοὺς, λειμῶνας κτλ. ὡς οἱ ἀρχαῖοι οὕτω

πετὸν φωνάζει μετὰ τῶν γραϊδίων, Σάββατον, Σάββατον, ὡς ὁ δεισιδαίμων τοῦ Θεοφράστου Σαβᾶδιον ἢ Βάκχε [κδ']. Αἱ παροιμίαι αἰτινὰς ἀποτελοῦνται ἐκ περιπτώσεων μονδικῶν, καὶ ἐθῶν δεισιδαιμόνων, εὐανθοῦσιν δι' ὑπνόνους, αἰνίζεως, μεταφορῆς, καὶ σοφίας παρὰ τινὶ λαῷ εὐφροεστάτῳ, δοκιμάσαντι πολλὰς βουρῆας σκληρὰς καὶ ὀχληρὰς ταλαιπωρεῖας εἶναι πλήρεις κατὰ μᾶλλον καὶ ἥττον φωνῶν καὶ τρόπων, ἐπαξιούντων ἐξιχνιάσεως παρὰ τῶν γραμματικῶν καὶ συγγραφέων (κε'). Ὅχι δὲ ὀλιγώτερον ἀναρρύνηται δὲν πρέπει

λέγουσι « τὸν ἐπὶραν αἱ ἀνγκραιδές, εἶναι παρμένος ἀπὸ τὰ ἐξωτικά κτλ. » Ἡ βασκανία ὑπάρχει μὲ ὅλα αὐτῆς τὰ προφυλακτήρια καὶ ἀλεξιφάρμακα, καὶ τὰς φράσεις « ὡς μὴ βασκανθῶ τρίς εἰς ἔμον ἐπτῦσα κόλπον, » μᾶς λέγει ὁ Θεόκριτος [Εἰδύλλ. στ'] καὶ ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει τὴν βασκανίαν πρὸς τὰ ζῶα ὡς καὶ ἡμεῖς τὴν σημερινὴν (Β'. Θ'. — Λουκιανὸς πλοῖον ἢ εὐχαὶ στ'.) αἱ εὐχαὶ τῶν ἐπιδῶν καὶ ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Προδρόμου τὸν ἰούλιον γενόμενος κληδονισμὸς, καὶ διασωζόμενος τῇ ἰδίᾳ φωνῇ τῶν ἀρχαίων, ὡς καὶ ὁ Ὀμηρὸς καὶ Ἡρόδοτος τὸν οἰωνισμὸν τοῦτον λέγουσι (δρα καὶ Λουκιανὸν Φιλοφειδ. ἢ περὶ Ἀπιστίας) Ἀξιοπερίεργα δὲ καὶ τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ Λευκίου περὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ γοητευτικῶν φράσεων τῶν γυναικαρίων Ἀθηναίων ἐν τοῖς τοκετοῖς αὐτῶν καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ σημειούμενα ἐν τῇ κατὰ Φταρμερατρὸς ἀνατροπῇ σελίδι 18. Πολλὰς δὲ λέξεις φωνῶν καὶ φράσεων τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων ἀρχῇθεν διατηρουμένης περὶ ζώων, μηχανεῶν, φυτῶν κτλ. ἐσημείωσιν, ὁ περιηγητὴς Μιλλερὸς Ὀλανδος (Τόμος Β'.) καὶ Λευκίος, καὶ Τουρνεφόρ, καὶ Σπών, καὶ Οὐέλλερ, ἐπισυνάπτοντες δὲ καὶ ἡμεῖς κνύζαν, ἔραμνον, ἀτρακτον, ἀνέμω, ἀνθράκι, λασι, πορίξ, ἀσφακάν, ἐλιφασκιν, ἡδισμον καὶ ἄλλα πολλὰ λεγόμενα παρὰ τῶν χωρικῶν μας, καὶ τὰ ὅποια ἐν τοῖς περὶ Ζακύνθου ὑπομνήμασι ἐκθέτω

[κδ'] Ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν ἄλλοις μέρεσι, ὅταν ἴδωσι τι ζῶιον ὡς σκορπιὸν ἢ σαμαμίθιον, φωνάζουσιν σαβδάτο, σαβδάτο, μὲ ἰδέαν νὰ σταματίσῃ καὶ προφθάσῃ νὰ τὸ φονεύσῃ· δὲν γνωμοδοτῶ ὅμως ἐὰν ἡ φωνὴ σαβδάτο εἶναι τὸ σαββατον τῶν Ἑβραίων. ἢ τὸ λεγόμενον σαβᾶδιον παρὰ Θεοφράστῳ ἐν δεισιδαίμονι σελ. 90, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Κρατῆς νομίζει ὑποβολιμαῖον, διὸ καὶ ἀντιθέτει τῇ γραφῇ παρὰ Κανσουβῶνος. Σημειούμεν δὲ ὅτι τὸ σαβᾶδιον ἢ καὶ σαβᾶδιον ἀναφέρεται παρὰ Ὀπικιανῷ ἐν Κυνηγετικῷ 26. καὶ Ὀρίτ γένῃ κατὰ Κέλσου ε. ὡς ἐπιθετὸν τοῦ Διονύσου. Μὲ τὴν ἰδίαν δὲ τοῦ σαβδάτου διαμνημονεύει καὶ ὁ ἡμέτερος Λεονταράκης τὸ ἐπιφώνημα κατὰ ταύτην τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσιν αὐτοῦ παρὰ Θεοφράστῳ τῆς Ἰταλικῆς μεταφράσεως (37 pisa.)

[κε'] Γεώργιος ὁ Κρομμύδης ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐνεστώσης κοινῆς ἡμῶν γλώσσης ἐκδοθήσῃ τῇ 1808 ἐν Μόσχᾳ ἀναφέρει πολλὰς παροιμίας, τὰς ὁποίας ὅχι μόνον φιλολογικῶς, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικῶς ἀναλύει· ὁ δὲ περὶ τὰ ἄλλα αξιοσέβαστος,